

[Indenrigsministeren.]

ledes, at Tilbageholdelsen for de sidstnævnte Skatteyderes Vedkommende kun kan foretages med $\frac{1}{6}$ ved hver Lønudbetaling. Med Hensyn paa Inddrivelsen af Skat hos Personer, hvor en saadan Tilbageholdelsesret ikke er anvendelig, fordi der ingen direkte Lønudbetaling finder Sted, er indsat en Bestemmelse i § 42, hvorefter Kommunalbestyrelsen som Tvangsinddrivelsesmiddel vil kunne anvende Afbrydelse af Levering af Gas og Elektricitet over for disse Skatteydere, dog kun naar Undladelse af Skattebetaling maa antages at skyldes manglende Vilje og ikke manglende Evne. Der gælder dog den Begrænsning for Kommunens Adgang til at anvende Bestemmelsen, at Lukning for Gas og Elektricitet ikke maa finde Sted, naar en saadan Lukning under Hensyn til vedkommende Skatteydere eller hans Husstands Helbredstilstand maa anses for uforsvarlig.

Endvidere har man i § 42 imødekommet et Ønske fra De samvirkende Sogneraadsforeninger om Tilvejebringelse af Hjemmel for, at Arbejdsgiverens Tilsidesættelse af Tilbageholdelsespligten medfører Ansvar over for Kommunen uden Hensyn til, om Kommunalbestyrelsen har ladet foretage forgæves Udpantning hos den paagældende Skatteyder eller ej.

Der er af flere kommunale Organisationer rejst Kritik af den kommunale Skattelovs Straffebestemmelser for urigtig Selvangivelse. Kritikken gaar i Hovedsagen ud paa, at Straffebestemmelserne i deres nuværende Affattelse ikke giver tilstrækkelig Hjemmel til at straffe den, som af grov Uagtsomhed gør urigtig Selvangivelse, at den foreskrevne Strafferamme ikke efter sit Indhold aabner Mulighed for Hensyntagen i de enkelte Tilfælde til Forskellen mellem Tilfældenes Strafverdighed, og at det efter Lovbestemmelsens Ordlyd maa anses for tvivlsomt, om Efterbetaling med det dobbelte Beløb kan afkræves et Dødsbo, naar der vel af afdøde er indgivet Selvangivelse, men det ikke kan godtgøres, at der foreligger en af ham udvist Besvigelse. Der er i §§ 43—44 taget Hensyn til denne Kritik, idet det her foreslaas, at Bestemmelserne i den kommunale Lovgivning paa dette Omraade bringes i nøje Overensstemmelse med de i Statsskatte-loven indeholdte Regler.

Jeg skal herefter vende mig til Selskabsskatten. Ifølge den gældende Kommuneskatlov beskattes Selskaberne af deres Nettoindtægt, af hvilken Skatten udredes med Kommunens Skatteprocent, dog højst med 3 pCt. aarlig. Denne Procent

foreslaas her i Lovforslagets § 33 forhøjet til 5. Set i Forhold til Statsskatte-lovens Regler om Selskabsskat er Kommuneskatte-lovens Bestemmelser overordentlig lempelige, for selv om der ved Statsskatteansættelsen indrømmes forskellige skattefrie Fradrag, som Kommuneskatte-loven intet kender til, vil dog i de fleste Tilfælde Selskabernes Kommuneskat ligge betydeligt under Statsskatten, idet Statsskatte-loven, som bekendt, beskatter efter en progressiv Skala fra 7 til 20 pCt., medens Kommuneskatten, som nævnt, aldrig kan overstige 3 pCt. Det er særlig i Hovedstaden og Købstæderne, at Selskabsskatten spiller en Rolle, og jeg kan i denne Forbindelse nævne, at Købstædernes gennemsnitlige Skatteprocent i 1932—33 var 6,87.

Da Selskabsheskatningen i 1903 indførtes i den kommunale Beskatning og i Loven af 15. Maj 1903 fik den Form, at Skatten kunde opkræves med den kommunale Skatteprocent, dog ikke ud over 3 pCt., var denne Maksimumsprocent saa høj, at et Flertal af Landets Kommuner kunde opkræve Selskabsskatten med samme Procent som den, der anvendtes ved den personlige Beskatning. Nu derimod ligger de Skatteprocenter, der anvendes ved Personbeskatningen i vore Købstæder, som nævnt, betydeligt højere end de 3 pCt., hvortil Selskabsskatten stadig er begrænset. Naar der ikke tidligere er foreslaaet en Ændring i denne Lovgivning, f. Eks. ved Revisionen af den kommunale Skattelov i 1924, skyldes det sikkert særlig to Forhold: for det første, at Staten under Krigen og i de første Aar derefter for sit Vedkommende beskattede Aktieselskaberne meget stærkt, og for det andet, at den personlige Skattebyrde til Kommunerne, trods en betydelig Stigning i de kommunale Skatteprocenter, ikke føltes særlig tyngende i de her nævnte Aar, fordi Indtægterne ligeledes var i stærk Stigen. Nu har Staten for sit Vedkommende paa forskellig Maade, særlig i 1927, indført Lempelser i Selskabsskatten, og selv om nogle af de Lempelser, der da indførtes, ophævedes ved den i Foraaret gennemførte Lovgivning, er den Skat, der af vore Selskaber betales til Staten, langt mindre end den, der tidligere betales. Dertil kommer, at den personlige Skattebyrde til Kommunerne føles mere tyngende, dels fordi Indtægterne i disse Aar har svigtet for en Del af Skatteyderne, dels fordi de kommunale Skatteprocenter jo maa stige, efterhaanden som den samlede Indtægt i Kommunen daler. Jeg maa derfor mene, at Tiden er inde til en Ændring i dette For-